

Arrest

nr. 227 417 van 14 oktober 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
de Wynantsstraat 33
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de grenscontroleambtenaar van 9 oktober 2019 houdende de terugrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 9 oktober 2019 is zij vanuit Kinshasa (Congo) met de vlucht SN359 op de luchthaven van Zaventem aangekomen. Zij is houder van het Congolees paspoort met nummer OP0608867.

Nadat de grenscontroleambtenaar heeft vastgesteld dat in het paspoort een vervalst Shengenvisum te vinden was, werd het reisdocument gerechtelijk in beslag genomen en werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot terugdrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, de onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

2.2. 2.1. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat de procedure voor de Raad in de Franse taal wordt gevoerd.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.2.4. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt aangenomen. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij stelt dat de motivering die gehanteerd wordt door de verwerende partij om haar beslissing te baseren op artikel 3, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet niet afdoende is. Ze is van oordeel dat de motivering stereotiep is en ten aanzien van eenieder die een visum heeft verkregen kan gebruikt worden. Ze is van oordeel dat de verwerende partij diende aan te geven welk reisdocument zij dan wel diende te bezitten. Ze vervolgt dat zij alle documenten betreffende het voorgenomen verblijf en reisdoel heeft neergelegd op het ogenblik van de visumaanvraag en dat ze bij aankomst in Zaventem de vereiste documenten heeft getoond en haar reisdoel heeft gepreciseerd. De verzoekende partij verbaast zich erover dat men haar verwijt geen retourticket te hebben getoond. Verder betoogt de verzoekende partij dat ze ten onrecht beschuldigd wordt van gebruik te hebben gemaakt van een vals reisdocument en visum. Ze preciseert dat ze in het bezit was van een geldig reisvisum verkregen bij de Italiaanse ambassade in Zuid-Afrika voor de duur van twee maanden. Het visum werd haar zonder problemen afgeleverd en voorts stelt zij in het bezit te zijn van een hotelreservatie en van voldoende bestaansmiddelen, met name een visa kaart. Ze is dan ook van oordeel dat de getroffen beslissing onzorgvuldig werd genomen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de motivering in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855.) Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De juridische grondslag van de bestreden beslissing is artikel 3, alinea 1, 1°/2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

Wat betreft de feitelijke elementen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen motiveert de verwerende partij:

“Het reisdocument wordt van valsheid beticht. In het paspoort bevindt zich een vervalst Schengenvisum. Vervalsing: gegevens aangepast door schrapping en overschrijving”

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden is dit geen stereotiepe motivering die op om het even wie die in het bezit is van een Schengenvisum kan worden toegepast. De verwerende partij motiveert op concrete wijze waarom het reisdocument ongeldig wordt bevonden met name omdat er gebruik wordt gemaakt van een vervalst Schengenvisum en daarbij wordt ook nog eens aangegeven waaruit de vervalsing bestaat. De verwerende partij moet niet verder motiveren.

Waar de verzoekende partij stelt dat men haar verwijt dat ze geen retourticket heeft getoond, stelt de Raad vast dat haar kritiek feitelijke en juridische grondslag mist. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij haar verwijt geen retourticket te hebben voorgelegd.

Waar de verzoekende partij preciseert dat ze in het bezit was van een geldig reisvisum verkregen bij de Italiaanse ambassade in Zuid-Afrika voor de duur van twee maanden, gaat ze volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de gegevens van het visum werden aangepast door schrapping en overschrijving. Deze vaststelling vindt overigens grondslag in de stukken van het administratief dossier. Het verslag vervalste documenten vermeldt dat het visum vals is omwille van schrappingen en dat het paspoort vals is daar er gebruik wordt gemaakt van een valse ID-pagina. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat het visum aan haar werd afgeleverd. De bewering dat zij in het bezit was van een hotelreservatie en voldoende bestaansmiddelen, hetgeen niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en ook niet wordt aangetoond door de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het visum vervalst werd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Noch toont de verzoekende partij *prima facie* aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de Schengengrenscore van 14 juni 1985 en van artikel 34 van de verordening 810/2009 van het Europees parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna verkort de Visumcode). Tevens voert zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij betoogt dat zij aan alle voorwaarden voldoet om op het Schengengrondgebied te mogen verblijven. Ze stipt aan dat ze een visum heeft verkregen en dat de Italiaanse ambassade alle voorwaarden voor de aflevering van een visum heeft onderzocht. Ze begrijpt dan ook niet waarom haar de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd. Ze is dan ook van oordeel dat de verwerende partij

een voorwaarde aan de wet toevoegt. Ze verwijst naar artikel 14 van de visumcode en herhaalt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze ingaat op de door haar aangevoerde schending van de artikelen 5 en 15 van de Schengengrenscore, noch op het door haar aangevoerde artikel 34 van de Visumcode. Ze beperkt er zich toe te stellen dat ze in het bezit is van een visum afgeleverd door de Italiaanse ambassade die reeds alle voorwaarden voor de aflevering van een visum heeft onderzocht. Volgens haar volstaat dit en zou ze dus vrij toegang tot het grondgebied moeten hebben. Echter gaat de verzoekende partij hiermee volledig voorbij aan de vaststelling van de verwerende partij dat het visum dat afgeleverd werd door de Italiaanse ambassade vervalst werd door schrapping en overschrijving. Het betoog van de verzoekende partij dat er reeds een onderzoek werd gevoerd door Italië is dan ook niet dienstig, nu duidelijk blijkt dat het afgeleverde visum werd vervalst. De bestreden beslissing bevat geen motief dat de verzoekende partij niet langer zou voldoen aan de afgiftevoorwaarden.

Het tweede middel is voor zover al ontvankelijk, niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J. CAMU